

Camprodon, l'aigua i la memòria de la pedra

La primera aturada és gairebé inevitable. El Pont Nou, amb el seu gran arc de pedra, travessa el Ter i s'ha convertit en la imatge més reconeguda de Camprodon. Malgrat el seu nom, és d'origen medieval i va ser construït entre els segles XII i XIII, tot i que ha experimentat diverses modificacions al llarg del temps. Antigament, formava part del camí que conduïa cap a la Cerdanya i constituïa una de les portes d'entrada a la vila. Sota el pont, l'aigua baixa ràpidament entre les roques. Al migdia, s'hi troben pares amb els seus fills, remullant-se plegats en un redós. A banda i banda, les façanes de les cases s'adapten al curs del riu i formen una estampa que sembla preparada per ser fotografiada. Els visitants s'aturen, ho fotografien i continuen després cap al carrer València, un dels principals eixos comercials. Botigues de roba, fleques, bars i establiments de productes locals conviuen en aquesta via estreta i animada. Camprodon, però, no és només un paisatge bonic. El seu origen està lligat al monestir de Sant Pere, fundat al segle X. Del conjunt monàstic se'n conserva l'església romànica, de formes austeres i sòlides. La pedra fosca, el campanar i el silenci de l'interior contrasten amb l'activitat dels carrers més comercials. A poca distància hi ha l'església de Santa Maria, que conserva el reliquiari de sant Patllari, patró de la vila. En aquest sector del poble, Camprodon mostra la seva cara més antiga i ens recorda que, abans de convertir-se en destinació turística, ja era un important centre religiós i comercial. La bellesa s'ha fet amb Camprodon. A mesura que passa el matí, les terrasses s'omplen i els comerços reben més clients. La gastronomia ocupa un lloc destacat en la vida quotidiana del municipi. Als aparadors hi ha embotits, formatges, carn de vedella i de poltre, patates de la vall i les conegudes galetes Birba. Són productes que connecten el turisme amb l'activitat ramadera i artesanal del territori. En molts casos, el record de la visita acaba dins d'una bossa de paper, en forma de llonganissa, formatge o capsa de galetes. El passeig continua lluny del centre més concorregut. Els arbres del passeig Maristany dibuixen una llarga avinguda flanquejada per torres i cases senyoriales. Aquest espai recorda l'època en què Camprodon es va consolidar com a destinació d'estiueig de famílies benestants, atretes per la frescor de l'estiu, el paisatge i la reputació saludable de les seves fonts. Aquí, el ritme sembla encara més pausat: algunes persones passegen, d'altres seuen als bancs i els ciclistes travessen l'avinguda en direcció a les carreteres de la vall. La identitat cultural del poble també està vinculada a Isaac Albéniz, compositor i pianista nascut a Camprodon l'any 1860. La vila manté viu el seu record mitjançant un museu, diversos monuments i un festival de música que porta el seu nom. Albéniz va passar bona part de la vida lluny del municipi, però la seva figura continua present en l'espai públic i forma part del relat amb què Camprodon explica la seva història als visitants. Quan el sol comença a baixar, la llum es reflecteix sobre el Ter i el Pont Nou recupera el protagonisme. Encara hi ha persones que remullen els seus peus i turistes que fan les darreres fotografies. Les botigues van tancant, les terrasses es preparen per servir el sopar i el soroll de l'aigua torna a imposar-se. Camprodon s'acomiada tal com havia rebut el visitant: amb la presència dels rius, l'aire de muntanya i unes pedres antigues que continuen explicant la història de la vila.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/08/31/camprodon-aigua-memoria-pedra-133788283.html>